

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

-----,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/35229 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 12 maart 2008 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 augustus 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 maart 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

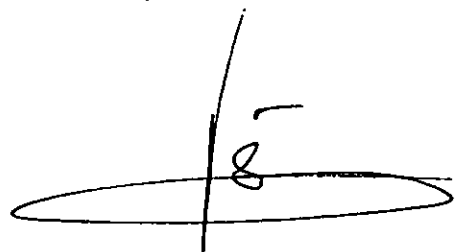
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2008

218-577.

Verzonden: 17 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/35229

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 12 maart 2008

inzake

van Burundese nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde mr. J.A.A. Vos,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. E.M. Plante.

Procesverloop

Bij besluit van 15 augustus 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiseres op 11 september 2007 beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 31 januari 2008, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 15 augustus 2007 in rechte stand kan houden.

2. Ter onderbouwing van haar aanvraag en beroep heeft eiseres het volgende aangevoerd. Eiser behoort tot de Hutu-bevolkingsgroep en is afkomstig uit [redacted] te Burundi. Haar vader is Hutu en haar moeder is Tutsi. Beide ouders van eiseres zijn overleden. Haar echtgenoot, [redacted], heeft in 2004 problemen gehad met de Burundese autoriteiten vanwege verdenking van samenwerking met de rebellen. Hij is rond 15 april 2004 meegenomen door mensen in civiele kleding. Eiseres is toen mishandeld en heeft een miskraam gekregen. Na twee maanden is [redacted] vrijgelaten. Op 27 juli 2004 zijn eiseres en [redacted] gehuwd volgens de islam. De echtgenoot van eiseres heeft op 31 december 2006 opnieuw problemen ondervonden omdat hij er van

AWB 07/35229

2

werd verdacht de oppositie te steunen. Op 31 december 2006 zijn een politiemann en twee mannen in civiele kleding bij hun thuis langs gekomen. Hierbij zijn de echtgenoot en de broer van eiseres weggevoerd en is zij mishandeld en door de politiemann verkracht. De politiemann heeft eiseres bedreigd met de dood indien zij zou weigeren zijn vrouw te worden. Daarop is eiseres met hulp van een vriend van haar zwager, genaamd l op 31 december 2006 per vrachtwagen naar Nairobi te Kenya gereisd, alwaar zij op 10 januari 2007 is aangekomen. Eiseres heeft van 10 januari 2007 tot 16 januari 2007 in Kenya verbleven alvorens zij samen met haar reisagent per vliegtuig naar Nederland is gereisd, alwaar zij op 17 januari 2007 is aangekomen. Eiseres heeft last van hoofdpijn, rugpijn, gebrek aan eetlust en zij heeft moeite met slapen. Ook is zij angstig en depressief.

3. De rechtbank overweegt als volgt.

4. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

5. Voorop wordt gesteld dat de algemene situatie in Burundi niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit Burundi in het algemeen en die behoren tot de Hutu-bevolkingsgroep in het bijzonder zonder meer als vluchteling zijn aan te merken.

6. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

7. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede de omstandigheid betrokken, dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

8. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van documenten zal echter blijkens paragraaf C4/3.6 (voorheen: C1/5.8) van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

9. Verweerder heeft zich allereerst op het standpunt gesteld dat eiseres geen (authentieke) documenten heeft overgelegd ter staving van haar identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas. Naar de mening van verweerder heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt dat het

AWB 07/35229

3

ontbreken van deze documenten niet aan haar is toe te rekenen. Daarbij acht verweerder van belang dat uit het op ambtsead opgemaakte proces-verbaal van de Koninklijke Marechaussee (Kmar) van 19 februari 2007 (PL27NN/07-012437) volgt dat de door eiseres overgelegde identiteitskaart niet door de bevoegde autoriteiten is opgemaakt en afgegeven, zodat zij met dit document haar identiteit niet kan aantonen. Volgens verweerder dient van de juistheid van dit proces-verbaal van de Kmar te worden uitgegaan, nu eiseres zonder nadere motivering de inhoud hiervan betwist. Aldus verweerder heeft eiseres dan ook geen authentiek identiteitsdocument overgelegd, zodat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken identiteitspapieren ter staving van haar asielaanvraag niet aan haar is toe te rekenen.

10. Voorts meent verweerder dat de geestelijke gezondheid van eiseres ten tijde van haar vertrek uit Burundi niets afdoet aan de toerekenbaarheid van het ontbreken van de documenten die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van haar aanvraag, nu zij niet nader heeft geconcretiseerd dat het niet meenemen van documenten te maken zou hebben met haar geestelijke situatie. Immers, uit de verklaringen van eiseres, noch uit de correcties en aanvullingen op de gehoren is hiervan iets gebleken.

11. Eiseres heeft verklaard dat zij van haar zus heeft vernomen dat de zwager van eiseres in haar woning een anonieme dreigbrief heeft gevonden. Nu eiseres voor haar vertrek op de hoogte was van het bestaan van deze dreigbrief en zij vanuit de woning van haar zwager en zus is vertrokken uit Burundi en derhalve in de gelegenheid is geweest die dreigbrief mee te nemen, acht verweerder het toerekenbaar dat zij die brief niet heeft overgelegd. Daarbij acht verweerder van belang dat eiseres haar problemen had kunnen aantonen dan wel kunnen onderbouwen door het overleggen van de dreigbrief. Bovendien heeft eiseres evenmin nader geconcretiseerd dat de anonieme dreigbrief onderweg problemen zou hebben opgeleverd, aldus verweerder. Daarbij komt nog dat eiseres de dreigbrief niet kan overleggen omdat die door haar zus zou zijn verscheurd. Verder heeft eiseres verklaard dat haar huwelijksakte in welke zij inmiddels wel in de beroepsfase heeft overgelegd, is achtergebleven omdat zij er niet aan gedacht heeft andere documenten dan het identiteitsdocument mee te nemen. Naar de mening van verweerder klemt dit te meer nu eiseres haar asielrelaas heeft gebaseerd op de problemen die zij heeft ondervonden vanwege de problemen van haar echtgenoot. Indien eiseres haar huwelijksakte ter staving van haar aanvraag zou hebben overgelegd, had zij hiermee volgens verweerder een aanvang kunnen maken tot het aannemelijk maken van haar asielrelaas op dit punt.

12. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten haar niet kan worden toegerekend. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiseres en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Weliswaar heeft eiseres heeft in beroep kopieën overgelegd van een uittreksel van het geboorteregister van 17 augustus 2007, een verklaring van ghuwd zijn van 28 augustus 2007 en een kopie van het identiteitsdocument van haar zus. Echter, uit vaste jurisprudentie van de ABRS (onder andere JV 2004/11 en JV 2005/185) volgt dat in beginsel van de vreemdeling wordt gevergd dat hij bij de asielaanvraag documenten omtrent zijn identiteit, nationaliteit en reisroute overlegt. Dit geldt ook voor de overige documenten op basis waarvan kan worden beoordeeld of een rechtsgrond voor verlening van de vergunning bestaat. De rechtbank deelt het standpunt van verweerder ter zitting dat van eiseres verwacht had mogen worden dat zij deze stukken eerder had opgevraagd en overgelegd. Bovendien acht de rechtbank van belang dat eiseres geen deugdelijke verklaring heeft voor het niet

AWB 07/35229

4

eerder opvragen van het uittreksel van het geboorteregister en de verklaring van gehuwd zijn. Daarnaast valt door de rechtbank de relevantie van de kopie van het identiteitsdocument van de zus van eiseres niet in te zien. Derhalve heeft verweerder in redelijkheid kunnen stellen dat aan de eerst in de beroepsfase door eiseres overgelegde stukken niet de waarde kan worden toegekend die zij wenst. Het was aan eiseres om de documenten tijdig over te leggen en het ontbreken van documenten mag aan haar worden toegerekend.

13. Indien er, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de ABRS dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig te kunnen worden geacht.

14. Verweerder heeft zich in dat kader op het standpunt gesteld dat aan de oprechtheid van eiser en de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in verdergaande mate afbreuk wordt gedaan nu zij – naast de toerekenbare ongedocumenteerdheid – een opeenstapeling van vage, summiere, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Hierbij heeft verweerder de inhoud van de rapportage van Meldpunt Asielzoekers met Psychische Problemen (MAPP) van 15 februari 2006 bij onderhavige asielprocedure betrokken. Zo is naar aanleiding van de MAPP-rapportage door verweerder aan de gemachtigde van eiseres de vraag gesteld of eiseres kon worden gehoord. Daarop is door haar gemachtigde aangegeven dat eiseres onder bepaalde voorwaarden kon worden gehoord, te weten als gehoord zou worden door een vrouwelijke medewerker met de hulp van een vrouwelijke tolk. Het nader gehoor heeft vervolgens plaatsgevonden waarbij werd voldaan aan deze door gemachtigde van eiseres gestelde voorwaarden. Daarnaast heeft eiseres voorafgaand aan het nader gehoor verklaard dat er geen medische redenen waren waarom het gehoor niet zou kunnen plaatsvinden en heeft zij tijdens het nader gehoor verklaard dat het beter met haar gaat dan in februari 2007. Voorts acht verweerder van belang dat eiseres na de MAPP-rapportage van 18 februari 2007 geen enkel ander medisch stuk heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij onder medische behandeling staat vanwege haar psychische gesteldheid. Daarom heeft zij naar de mening van verweerder niet aannemelijk gemaakt dat zij gedurende de verdere asielprocedure niet coherent en consistent zou kunnen verklaren vanwege haar psychische situatie. Evenmin heeft verweerder aanleiding gezien nader medisch advies in te winnen, nu niet is gebleken dat eiseres onder medische behandeling staat.

15. Voorts werpt verweerder eiseres tegen dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij is gehuwd. Zo heeft eiseres naar de mening van verweerder vage en summiere verklaringen over de religieuze huwelijksvoltrekking op 27 juli 2004 te afgelegd. Immers, eiseres weet slechts te verklaren dat er twee vrienden van haar echtgenoot bij dat huwelijk als zijn getuigen optraden, maar zij heeft de namen van die getuigen niet genoemd. Evenmin heeft eiseres de naam van de sjeik genoemd die het huwelijk zou hebben voltrokken. Nu verweerder het gestelde religieuze huwelijk niet aannemelijk acht, wordt het evenmin aannemelijk geacht dat eiseres problemen heeft ondervonden vanwege de problemen van haar gestelde echtgenoot.

16. Ook werpt verweerder eiseres tegen dat zij verklaringen heeft afgelegd die niet overeenkomstig zijn met het beeld van Burundi, zoals dit volgt uit ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 23 november 2006 (DPV/AM424/06/434102). Zo heeft eiseres verklaard dat haar echtgenoot op 15 april 2004 is opgepakt op verdenking van samenwerking met de en dat hij

AWB 07/35229

5

op 27 juli 2004 is vrijgelaten. Tussen het tijdstip van zijn vrijlating en het incident op 31 december 2006, dat ook verband zou houden met verdenking van de echtgenoot van eiseres van samenwerking met de _____ zijn er geen problemen geweest. Echter, uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken blijkt hoe de Burundese autoriteiten ten opzichte van de FNL staan, dat er beschuldigingen zijn van het beramen van een staatsgreep door de FNL en dat de FNL in bepaalde delen van het land een bedreiging vormt. Naar de mening van verweerder komt het asielrelaas van eiseres dat in de tussenliggende periode van 2,5 jaar geen problemen zijn geweest derhalve niet overeen met het beeld dat het ambtsbericht schetst. Immers, indien de echtgenoot van eiseres daadwerkelijk verdacht zou worden van betrokkenheid bij de _____, dan valt volgens verweerder veeleer te verwachten dat hij hierdoor vaker problemen zou hebben ondervonden. Daarnaast is verweerder van mening dat de verklaringen van eiseres in de correcties en aanvullingen, dat zij sinds zij haar man kent steeds problemen heeft gehad, dat de problemen soms acuter waren en dat er tijden waren dat de soldaten niet wisten waar eiseres en haar man verbleven, in tegenspraak met de verklaring van eiseres tijdens het nader gehoor waarin zij heeft verklaard dat er tussen 27 juli 2004 en 31 december 2006 geen problemen zijn geweest. Ook meent verweerder dat deze verklaringen vaag en summier zijn, nu eiseres niet nader heeft geconcretiseerd waaruit de problemen in de tussenliggende periode zouden hebben bestaan. Evenmin kan door verweerder worden gevolgd dat de soldaten niet wisten waar eiseres en haar man verbleven, nu zij tijdens het eerste gehoor heeft verklaard van 2003 tot 31 december 2006 steeds op hetzelfde adres te hebben verbleven. Derhalve heeft eiseres volgens verweerder niet aannemelijk gemaakt, waarom zij en haar echtgenoot na twee en een half jaar weer in de belangstelling van de Burundese autoriteiten zijn gekomen.

17. Tot slot werpt verweerder eiseres tegen dat zij vage, summiere en onaannemelijke verklaringen afgelegd over haar verkrachter. Daarbij wijst verweerder er op dat eiseres over de persoon die haar heeft verkracht alleen weet te verklaren dat hij een blauw camouflagepak aan had. Verder heeft zij wel gezien dat die militair iets op de schouders had, maar weet zij niet of dat de rangaanduiding was. Naar de mening van verweerder klemt het te meer dat eiseres de persoon die haar verkracht heeft niet kan beschrijven, nu zij in de correcties en aanvullingen heeft verklaard dat zij de mannen die de woning binnenvielen op 31 december 2006 goed heeft kunnen zien. Echter, eiseres kon slechts verklaren dat de militair groot was en dat hij Kirundi sprak. Derhalve heeft eiseres vage en summiere verklaringen afgelegd over de persoon die haar heeft verkracht, aldus verweerder. Tevens acht verweerder het niet aannemelijk dat de verkrachter eiseres zou hebben achtergelaten indien hij van plan zou zijn haar naar zijn huis te brengen om zijn vrouw te worden en hij haar zou hebben bedreigd met de dood ingeval zij dit zou weigeren. Immers, het valt niet te verwachten dat eiseres thuis zou blijven wachten op zijn terugkomst. De verklaring van eiseres in de correcties en aanvullingen dat de militair haar waarschijnlijk achter heeft gelaten omdat zij er slecht aan toe was en hij gedacht zou hebben dat eiseres toch niet weg zou kunnen gaan, is volgens verweerder gebaseerd op ongeconcretiseerde vermoedens.

18. Verweerder komt derhalve tot de conclusie dat van het asielrelaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht uitgaat, zodat haar asielrelaas ongeloofwaardig moet worden geacht.

19. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig te achten. Daarbij acht de rechtbank van belang

AWB 07/35229

6

dat uit de MAPP-rapportage weliswaar volgt dat gevoelens van schaamte en gekwetste trots vermoedelijk een rol gaan spelen wanneer bij eiseres wordt doorgevraagd op de vernederende ervaringen en dat de aanwezigheid van PTSS (post-traumatisch stress syndroom) en depressieve klachten kunnen interfereren met het vermogen om een coherent en consistent relaas te doen, maar uit deze rapportage volgt niet dat eiseres niet kon worden gehoord. Hierbij is ook van belang dat gemachtigde van eiseres heeft verklaard dat eiseres onder bepaalde voorwaarden in staat was om te worden gehoord. Bovendien heeft eiseres sinds de MAPP-rapportage van 18 februari 2007 geen enkel medische stuk overgelegd waaruit blijkt dat zij onder psychiatrische behandeling staat of waaruit blijkt dat zij geen coherente en consistente verklaren zou kunnen afleggen. Naar het oordeel van de rechtbank mag er derhalve vanuit worden gegaan dat eiseres in staat geacht kon worden om coherente en consistente verklaringen af te leggen. De enkele mogelijkheid dat zij delen van haar relaas verzwegen of verbloemd heeft – zoals haar gemachtigde stelt – is daartoe onvoldoende. Immers, na het nader gehoor is niet door een psychiater vastgesteld dat de tegenstrijdigheden en vaagheden het gevolg zijn van de psychische toestand van eiseres. Door de rechtbank valt dan ook niet in te zien waarom verweerder niet van haar verklaringen heeft mogen uitgaan zoals zij die heeft afgelegd tijdens het nader gehoor. Evenmin valt in te zien dat eiseres door haar overplaatsingen geen nieuwe medische stukken heeft kunnen overleggen.

20. De rechtbank stelt vast dat de door eiseres ingediende brief van 29 januari 2008, met bijlagen, bij de rechtbank ontvangen op dezelfde datum, na de in artikel 8:58 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) genoemde termijn voor het indienen van nadere stukken bij de rechtbank is ingediend. De rechtbank wijst erop dat volgens vaste jurisprudentie van de ABRS de laatste dag waarop nog nadere stukken kunnen worden ingediend, de elfde dag voor de zitting is, zodat de nadere stukken in casu op 20 januari 2008 bij de rechtbank binnengekomen hadden moeten zijn. Ten aanzien van het overgelegde rapport van de United Nations Council van 17 mei 2007 en het rapport van Amnesty International van oktober 2007 is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan eiseres deze stukken niet eerder had kunnen indienen. De rechtbank zal desbetreffende stukken derhalve niet bij de beoordeling van het beroep betrekken. Bovendien valt niet in te zien hoe deze algemene stukken inzake de situatie van vrouwen in Burundi de conclusie tot ongeloofwaardigheid van het asielaideas van eiseres op grond van de door haar gestelde individuele feiten en omstandigheden zou kunnen ontkrachten. Met betrekking tot het overgelegde verwijsbericht naar GGZ Centrum Land van Cuijk door de Medische Opvang Asielzoekers (MOA) van het AZC te Grave van 29 januari 2008 overweegt de rechtbank dat door verweerder ter zitting nogmaals is bevestigd dat niet wordt betwist dat eiseres is getraumatiseerd in haar land van herkomst, zodat de relevantie van deze verwijsbrief niet wordt ingezien.

21. Gezien het voorgaande komt eiseres niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

22. Het beroep is derhalve ongegrond.

23. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

24. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

25. Mitsdien wordt beslist als volgt.

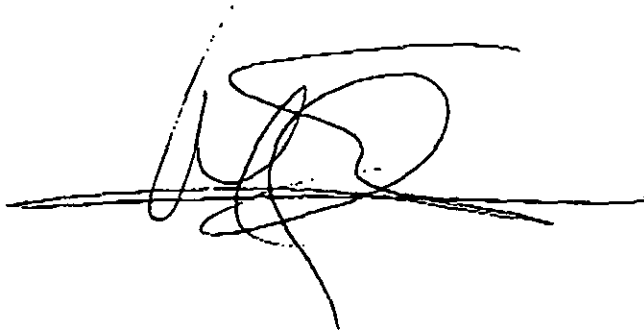
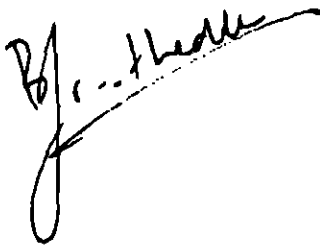
AWB 07/35229

7

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van mr. B.J. Groothedde als griffier en in het openbaar uitgesproken op 12 maart 2008.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te s-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

12 MAART 2008

ADVOCATENKANTOOR LAEYENDECKER

MR. A.P.M.A. LAEYENDECKER - MR. J.A.A. VOS - MR. J.A.M. VAN WEELY

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

TEVENS PER TELEFAX: 070 - 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 8 APR 2008	
ZAAKNR.	2513
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Oss, 8 april 2008

Betreft : geb.
Kenmerk : AWB 07/35229

HOGER BEROEPSCHRIFT ASIEL

Edelgrootachtbaar College,

Bij uitspraak van 12 maart 2008 heeft de rechtbank 's-Hertogenbosch het beroep tegen de afwijzing van de aanvraag om toelating als vluchteling ongegrond verklaard (bijslage 1).

Appellante kan zich niet verenigen met de inhoud en de motivering van deze uitspraak. Redenen waarom ondergetekende, advocaat mr J.A.A. Vos tegen de uitspraak hoger beroep instelt bij uw Afdeling.

Eiseres heeft mr J.A.A. Vos bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van dit beroep en de eventueel noodzakelijke voorlopige voorziening.

Grief 1.

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld "dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten ter staving van haar identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas niet aan haar is toe te rekenen."

De Rechtbank heeft evenals de Staatssecretaris van Justitie doorslaggevende betekenis toegekend aan het proces-verbaal van de Koninklijke Marechaussee d.d. 19 februari 2007. Hieruit zou blijken dat de door eiseres overgelegde identiteitskaart niet door de bevoegde autoriteiten is opgemaakt en afgegeven.

BURGEMEESTER VAN DEN ELZENLAAN 21 - OSS
POSTBUS 530 - 5340 AM OSS
TELEFOON 0412-475333 - FAX 0412-475330 - DERDENREKENING: 11.58.31.118
E-MAIL: KANTOOR@LAEYENDECKER.NL

KANSPRAAKREKENING IS BEPERKT TOT HET BEHOEFDE IN HET INKUNSTREFFENDE GEVAL DOOR DE VERSTERKING WORDT UITGEKERD

ADVOCATENKANTOOR LAEYENDECKER

De Rechtbank en de Staatssecretaris hebben een onjuiste conclusie getrokken op dit onderdeel, namelijk *"dat met dit proces-verbaal vaststaat dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van identiteitspapieren ter staving van haar asielaanvraag niet aan haar is toe te rekenen."*

Hiermee wordt voorbij gegaan aan het feit dat appellante het document dat zij in haar bezit had wel degelijk heeft overgelegd. Normaliter verwijft de Staatssecretaris het de asielzoeker immers ook wanneer deze het valse of vervalste document niet heeft overgelegd. Het is een kwestie van vertrouwen dat de Staatssecretaris in de asielzoeker stelt, op grond waarvan de Staatssecretaris van de asielzoeker verwacht dat deze alle beschikbare documenten overlegt, of ze nu echt zijn of vals.

Zo werpt de Staatssecretaris het appellante in de beschikking tegen: *"dat zij met dergelijke documenten een aanvang had kunnen maken haar identiteit aannemelijk te maken."*

Met *"dergelijke documenten"* verwijft de Staatssecretaris i.c. naar de geboorteakte en cijferlijsten, maar de ervaring leert dat van de asielzoeker ook verwacht wordt dat deze desnoods valse of vervalste documenten overlegt. Anders wordt het ontbreken ervan op dezelfde wijze tegengeworpen.

Appellante had overigens geen redenen of aanwijzingen om aan te nemen dat het document niet echt was. Zij heeft niet de deskundigheid om zulks te controleren. Zij was en is daarom te goeder trouw.

Het ontbreken van een authentiek document zegt nog niets over de onmogelijkheid voor appellante om een authentiek document te overleggen. Zowel de Staatssecretaris als de Rechtbank gaan voorbij aan dit onderscheid of aan deze twee verschillende (vervolg-) criteria.

Eerst moet immers beoordeeld worden of de overgelegde documenten authentiek zijn. De tweede stap bij niet-authentieke documenten is de beoordeling of de asielzoeker een verschoonbare verklaring heeft afgelegd voor het ontbreken van authentieke documenten.

Ten onrechte concludeert de Rechtbank tijdens de bespreking van het ontbreken van authentieke documenten (overweging 9) ook al dat appellante *"niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van identiteitspapieren ter staving van haar asielrelaas niet aan haar is toe te rekenen."* Deze conclusie kan immers niet getrokken worden uit het proces-verbaal.

Grief 2.

Appellante heeft wel degelijk aannemelijk gemaakt of geconcretiseerd *"dat het niet meenemen van documenten te maken zou hebben met haar geestelijke gezondheidssituatie."*

De conclusie van drs N. Wijtenburg, gezondheidspsycholoog voor het Meldpunt Asielzoekers met Psychische Problemen (biilage 2), luidt op 18 februari 2007 i.e. kort na aankomst van appellante in Nederland:

"De al aanwezige angstgevoelens zullen tijdens een onderzoek naar de asielaanvraag van betrokkene makkelijk kunnen worden versterkt. De mogelijke spanning tijdens een onderzoek zal onderzochte wellicht nog angstiger maken dan zij al is. Daarnaast zullen vermoedelijke

ADVOCATENKANTOOR LAEYENDECKER

gevoelens van schaamte en gekwetste trots een rol gaan spelen wanneer doorgevraagd wordt op de vernederende ervaringen. Dit zal een betrouwbare rapportage in de weg staan. De aanwezigheid van een PTSS en van depressieve klachten vragen erom dat zij nader wordt onderzocht op de aanwezigheid van een depressie en daartoe ook, eventueel medicamenteus, wordt behandeld. Deze factoren kunnen zeker interfereren met het vermogen om een coherent en consistent relaas te kunnen doen in het kader van de asielaanvraag.

Deze conclusie(s) worden gedragen door de volgende resultaten uit het onderzoek door MAPP:

"Zij maakt een angstige, vermoeide en onrustige indruk ... Ze is mat en in zichzelf gekeerd ... Mevrouw heeft moeite bij het vertellen over traumatische gebeurtenissen. Zij valt dan stil en blijkt kwetsbaarder te zijn dan zij in eerste instantie lijkt.

...
Hieruit kan worden geconcludeerd dat zij moeite heeft zich te concentreren.

...
Op alle drie de clusters (van het onderzoek naar PTSS), herbeleving, vermijding en verhoogde prikkelbaarheid, scoort onderzochte hoog wat duidt op een PTSS, zoals deze gediagnosticeerd wordt binnen de DSM-IV. De hoge score op herbeleving geeft onder andere aan dat onderzochte moeite heeft zich te concentreren. Dit sluit aan bij het onderzoeksgesprek waar zij moeite heeft met de beschrijving van traumatische gebeurtenissen.

...
De afname van de "Brief Symptom Inventory" (BSI) levert zeer hoge scores (vergeleken met de normtabel Patiënten) op in de volgende deelgebieden: somatische klachten, fobische angst, paranoïde en psychoticisme evenals hoge scores in de deelgebieden: depressie, angst en hostiliteit. Dit duidt op ernstig psychisch lijden en duidt vooral op de aanwezigheid van sterke angstgevoelens evenals gevoelens van depressiviteit. ... Deze combinatie van klachten wordt nog al eens gezien bij een PTSS."

Aan deze slechte geestelijke gezondheidstoestand van appellante ten tijde van haar asielaanvraag, mocht de Immigratie- en Naturalisatiedienst niet voorbij gaan zonder een nader onderzoek door het Bureau Medische Advisering. In ieder geval zijn uitspraken van appellante en van ondergetekende over de bereidheid om –onder bepaalde voorwaarden– te werken aan het nader gehoor geen garantie dat de verklaringen van appellante wel coherent en consistent zouden moeten zijn. Hiervoor hebben noch appellante noch ondergetekende de benodigde deskundigheid.

De Staatssecretaris is van mening dat appellant op grond van de gemaakte opmerkingen door appellante en ondergetekende wel in staat moest worden geacht om nader gehoor te houden. Ook houdt de Staatssecretaris vol dat de door haar geconstateerde tegenstrijdigheden, onvolledigheden en inconsistenties aan appellante zijn tegen te werpen. Hiervoor voert de Staatssecretaris als enige motivering aan dat appellante en ondergetekende zelf hebben aangegeven dat van appellante een nader gehoor kon worden afgenomen. Dit is een uiterst onzorgvuldige en ongemotiveerde gevolgtrekking die voor rekening van de Staatssecretaris komt, maar waarvan appellante de dupe is.

De door appellante en ondergetekende gestelde voorwaarden voor een nader gehoor dienden te worden beschouwd als minimumvoorwaarden voor een nader gehoor en niet als

een garantie als hiervoor genoemd.

Grief 3.

Dat tijdens de verdere asielprocedure (nog) geen nadere medische stukken zijn overgelegd heeft te maken van het feit dat appellante kennelijk nog niet toe was aan behandeling. Inmiddels is appellant, na overplaatsing, onder behandeling bij GGZ in Boxmeer. Hier heeft zij op 10 april 2008 een afspraak (bijlagen 3, 4 en 5).

Bekend mag worden verondersteld dat het vanwege het noodzakelijke vertrouwen voor een asielzoeker meestal pas na langere tijd mogelijk is om openlijk over de traumatische gebeurtenissen te praten. De late doorverwijzing naar GGZ valt hiermee te verklaren. Daar komt nog bij dat appellante is overgeplaatst, waardoor zij te maken kreeg met andere behandelaars en een andere Medische Opvang: OC Beatrixoord naar ATC Boxmeer.

Grief 4

Ten onrechte en op onzorgvuldige wijze wierp de Staatssecretaris het appellante tegen dat zij niet de namen heeft genoemd van de getuigen die aanwezig waren bij het huwelijk van appellante. De Rechtbank heeft dit niet gesanctioneerd.

De vertegenwoordigers van de Staatssecretaris hebben namelijk op geen enkel moment naar de namen van deze getuigen gevraagd...Het kon appellante daarom ook niet verweten worden dat zij deze namen niet uit eigen beweging heeft genoemd.

Tijdens de bespreking van het voornemen heeft appellante de namen van de getuigen wel genoemd. Dit was op 1 augustus 2007. Een voorlopige zienswijze was vanwege het einde van de termijn hiervoor al ingediend op 23 juli 2007, zodat appellante de namen toen nog niet had kunnen noemen. Er was immers niet naar gevraagd.

Alvorens de beschikking op 15 augustus 2007 te slaan heeft de Staatssecretaris geen nadere termijn gesteld noch geïnformeerd naar de aanvulling op de zienswijze. Desondanks heeft de Staatssecretaris de beschikking geslagen wat in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel. Voor ondergetekende was de tijd van 14 dagen te kort om de uitgebreide verklaringen van appellant uit te werken en in te dienen.

Appellante had daarom alsnog de gelegenheid moeten krijgen om haar zienswijze aan te vullen.

Grief 5.

Niet minder onzorgvuldig is (het in stand laten van) de overweging "dat appellante niet nader heeft geconcretiseerd waaruit de problemen bestonden die appellant in de periode tussen 27 juli 2004 en 31 december 2006."

Tijdens het nader gehoor (pag. 10) heeft appellante verklaard over de problemen die zij had in voornoemde periode. Het waren problemen die al lang bestonden en verband hielden met de activiteiten van haar man. Er werd bij appellante echter vooral op aangedrongen om te spreken over de concrete aanleiding voor haar vlucht. Dit is de gangbare praktijk en dat is zowat uit elk rapport van een nader gehoor af te leiden. De ambtenaren dringen er bij de asielzoekers op aan om over de belangrijkste gebeurtenissen te praten.

Het past dan niet om aan appellante tegen te werpen dat zij niet over alle gebeurtenissen heeft verklaard. Appellante heeft namelijk in haar zienswijze al gecorrigeerd dat er in de betreffende periode wel degelijk problemen waren, maar dat die minder ernstig waren dan ervoor en erna. "Minder" of "minder ernstige problemen" is immers niet hetzelfde als "geen

problemen".

Grief 6

Een ander voorbeeld van een verkeerde interpretatie van de woorden van appellante is dat haar is aangerekend dat zij aanvankelijk heeft verklaard dat zij haar verkrachter goed heeft kunnen zien.

Goed is namelijk een subjectieve waarde die naar de omstandigheden van de betreffende gebeurtenis moet worden beoordeeld. Zo is het van groot belang dat appellant verkracht werd en dat zij zich hiertegen heeft verzet en zich heeft afgekeerd van de dader. In combinatie met de angst en paniek kan appellante aanvankelijk van mening zijn dat zij de dader goed heeft gezien. Zulks terwijl bij navraag blijkt dat zij geen of weinig specifieke of karakteristieke kenmerken van de dader kan noemen.

Ook over dit onderdeel van het relaas had appellante daarom aanvullend gehoord moeten worden. Als het zo belangrijk is dan moet het al vóór het voornemen ter sprake zijn gekomen.

Grief 7

De Rechtbank heeft evenmin als de Staatssecretaris steekhoudende redenen om appellante niet te geloven in haar overtuiging *"dat de militair meende haar achter te kunnen laten omdat appellante er zo slecht aan toe was."*

Dit is de gerechtvaardigde en logische overtuiging van appellante en niet een vaag vermoeden of speculatie. De militair heeft in de omgeving van appellante relatief veel macht en appellante heeft verklaard dat zij uiterst bang was. Dit heeft de militair moeten merken. In combinatie met de zichtbare slechte toestand waarin appellante verkeerde, heeft de militair wel degelijk kunnen denken dat appellante niet kon of durfde te vluchten.

De volgende dag lag er al een brief met een bevel in de woning van appellante dat men naar haar op zoek was. Hieruit blijkt dat de militair verwonderd was door de afwezigheid van appellante én dat hij met de brief nog een poging deed om haar ervan te overtuigen dat ze terug moest komen. Namelijk door appellante angst in te boezemen.

Grief 8

Kennelijk onjuist is de overweging van de Rechtbank *"dat verweerder niet betwist dat appellante is getraumatiseerd in haar land van herkomst"*.

In het voornemen en de beschikking geeft verweerder ondubbelzinnig te kennen dat zij ervan overtuigd is dat er geen aanwijzingen zijn dat appellante het land van herkomst heeft verlaten in verband met zodanig traumatische ervaringen dat van in redelijkheid niet verwacht kan worden om terug te keren naar het land van herkomst.

Nergens in de beschikking of het voornemen wordt gemotiveerd betwist dat appellante afkomstig is uit Indirect wordt haar afkomst zelfs bevestigd door de Staatssecretaris.
Ter zitting verklaart de gemachtigde van de Staatssecretaris ook nog dat niet wordt betwist dat appellante in is getraumatiseerd.

Wat over blijft is dan nog dat van appellante *"in redelijkheid verwacht zou kunnen worden dat zij terugkeert naar het land van herkomst"*, ondanks het trauma. Dit laatste heeft de Staatssecretaris niet eens besproken, maar dan waarschijnlijk impliciet aangenomen. Een motivering ontbreekt dus en dat is onacceptabel. De Staatssecretaris gaat hiermee voorbij

ADVOCATENKANTOOR LAEYENDECKER

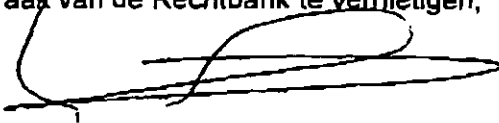
aan de ernst van traumatische ervaringen.

De enkele overweging dat geen geloof wordt gehecht aan de gebeurtenissen van 15 april 2004 en 31 december 2006 geeft geen blijk van deze ernst. Appellante is niet serieus genomen. In ieder geval is er te weinig aandacht besteed aan haar klachten en het feit dat zij getraumatiseerd is. Appellante had aanvullend gehoord moeten worden en de Staatssecretaris had advies in moeten winnen bij het Bureau Medische Advisering van de Immigratie- en Naturalisatiedienst. Door dit niet te doen heeft zij onzorgvuldig gehandeld, de hoorplicht geschonden en haar beschikking onvoldoende gemotiveerd.

Bij dit alles had de Staatssecretaris appellante uiteraard wel voorzichtig moeten benaderen en haar de tijd moeten geven totdat zij het psychisch aankon om dieper op de traumatische gebeurtenissen in te gaan. De aanwezigheid van een trauma kan niet genegeerd worden zonder op de oorzaak in te gaan.

Op grond van deze grieven stelt appellante zich in hoger beroep op het standpunt dat de Rechtbank het beroep ten onrechte, onvoldoende gemotiveerd, ongegrond heeft verklaard.

REDENEN WAAROM appellante zich wendt tot uw Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State met het eerbiedige verzoek om het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank te vernietigen,

gemachtigde

Bijlage(n):

1. kopie uitspraak Rechtbank 's-Hertogenbosch d.d. 12 maart 2008 (AWB 07/35229);
2. MAPP-rapportage d.d. 18 februari 2007;
3. verwijzing naar GGZ Land van Cuijk;
4. bevestiging verblijf in OC Beatrixoord te Eindhoven d.d. 5 maart 2007;
5. verhuisbericht, naar ATC Boxmeer d.d. 27 september 2007;

Voor deze procedure heeft gemachtigde een aanvraag ingediend om gefinancierde rechtsbijstand.